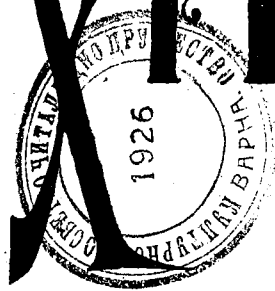

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Редактира комитетъ.

Отговорен редакторъ:
Протоиерей П. ИкономовъСтатии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращат до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—ВарнаВсички суми за вестника да се изпращат до
касиера на св. Митрополия — ВарнаОрганъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царъ Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪГодишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Царството Божие-тукъ на земята

Веднажъ единъ твърде богатъ младежъ, дошелъ при Иисуса Христа и Го запиталъ: „Какво да сторя за да наследя живота вѣченъ?“ Спасителятъ му казалъ: „Пазя заповѣдитъ!“ Младежътъ веднага отвърналъ: „Пазя ги отъ млади години; какво ми липсва още?“ Иисусъ му отговорилъ: „Ако искашъ да бждешъ съвършенъ, иди, продай имотитъ си, раздай го на беднитъ и ела да ме последвашъ!“ Като чулъ тия думи, момъкътъ се натжилъ и си заминалъ. Ще запитате защо? Евангелиста отговаря: „Защото бѣше много богатъ!“

Това нѣщо може да се случи съ всѣки богатъ християнинъ, който идвайки да се черкува би чулъ тия думи, къмъ които ние ще прибавимъ още и следнитъ: „Тоже отъ Св. Евангелие: „Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тѣлото си, какво ще облѣчете! Погледнете небеснитъ птици; тѣ нито сѣятъ, нито женатъ, нито житници събиратъ; и пакъ небесниятъ ви Отецъ ги храни! Разгледайте полскитъ кринове, какъ растатъ; не се трудятъ нито предатъ; но, казвамъ ви, че нито Соломонъ въ всичката си слава не се е обличалъ като единъ отъ тѣхъ!“

Извода отъ тия евангелски думи като че ли е: излишенъ е всѣкакъвъ трудъ и усилие, защото небесния ви Отецъ знае вашитъ нужди и ще ги удовлетвори. И все пакъ това не е така. Човѣкъ е длъженъ всѣки денъ да работи, за да изкара прехраната си. Нали Богъ още на първитъ хора бѣ казалъ: „Съ трудъ и потъ на челото си ще изкарвате прехраната си!“ А на оня слуга, който бѣ скрилъ таланта въ земята и не се бѣ потрудилъ да го умножи, бѣ казалъ: „Недостойни и лениви рабе... хвърлете го въ възшната тъмнина, гдето е плачъ и скърцане на зъби!“

Всички тия евангелски думи не може да не измъчватъ душата на християнина, който търси истината за да се спаси. Той е длъженъ да се постарее да ги разбере, а най-вече последнитъ думи отъ сѣщия стихъ: „Но, първомъ търсете царството Божие и неговата правда и всичко друго ще ви се прибави“ (Мат. 6 гл. 33 ст.). Що значатъ, прочее, думитъ: „Търси първомъ царството Божие?“

Това е пръвъ дългъ на всѣки християнинъ. Въ що се състои

той? Да се проникне човѣкъ отъ новия духъ на евангелието; да направи въ себе си, въ дома си, въ предприятието си, въ работата си, между приятелитъ си — да цари миръ, правда и братски отношения, каквито царятъ на небето. Стори ли той всичко това — тутакси ще почувствува плодовѣтъ на тѣзи добродетели. Но, ще запитате: що е това царство Божие?

Отъ много години, учени хора, политици и социолози — търсятъ да намѣрятъ разковничето, посредствомъ което да изградятъ най-хубавия социаленъ редъ, въ който всички да имаме всичко. Да нѣма страдания, неправди и лишения, а всичко да се разрешава съ любовъ и съ миръ. За единъ такъвъ строй копнѣемъ всички. Отъ години ние слушаме по радиото, че това се постигнало вече въ болшевишка Русия. Хората, които идватъ отъ тамъ, обаче, говорятъ тъкмо противното. Настъпва сега момента, да се увѣримъ какво е било тамъ — рай или адъ. Да допуснемъ за моментъ, че тамъ е било рай. Знаете ли, обаче, какво би станало, ако Богъ не прати на време дъждъ само една година?!...

Колко ни чинятъ теориитъ, ако нѣма дъждъ на време? Има ли, обаче, дъждъ, тогава можемъ да говоримъ за социаленъ строй, за новъ редъ и пр. Добре, но дъжда не зависи отъ човѣка, а отъ Оня, Който е създалъ свѣта и човѣка и Който се грижи за тѣхъ.

Вмѣсто да разберемъ тая проста истина, ние отъ години — пишемъ, хитруваме, едни други се надлъгваме, обвиняваме, убиваме и пр. Които нѣматъ, завиждатъ на ония, които иматъ; които иматъ експлоатиратъ труда на беднитъ за да умножатъ колкото се може по-скоро и повече имота си, безъ да държатъ смѣтка за нуждитъ на работната ръка.

Отъ тукъ почватъ клеветата, ненавистта, обидитъ и закани — нѣща твърде приятни и удобни на дявола, който се радва и ликува, че поне за моментъ е успѣлъ да забърка умовѣтъ на хората и по този начинъ да забави или попрѣчи да дойде царството на мира, труда и благоволения между човѣцитъ.

Сѣщото нѣщо става и тогава, когато Богъ иска да изпита свѣта. Тогава Той праща повсемѣ-

стни или частни бедствия — за да се опомни човѣкътъ и дойде на себе си: Защо? За да разберемъ, че не комуниститъ или разни други социални течения, които сж обявили безогледна борба на Бога ще ги спасятъ и дадатъ миренъ, спокоенъ и щастливъ животъ, а Богъ, подателя на всички блага, Който държи въ рѣцетъ си сѣдбинитъ на човѣка и народитъ. Строй, който отрича Бога и неговитъ заповѣди — е обреченъ на гибелъ. Рано или късно свѣршва катастрофално.

Но, нека за моментъ си въобразимъ, че човѣкътъ въ бждащия новъ редъ ще упазы Божиитъ заповѣди; ще живѣе въ миръ и съгласие съ цѣлия свѣтъ; ще се постарее, да умножи талантитъ, съ които Богъ го е надарилъ; ще се пазы отъ изкушенията на плътта и околото, ще се отърси отъ съблазанта да прави сдѣлки съ Сатаната, нито пѣкъ ще се съгласи да му бжде орждие; тогава?! Наистина ще настъпи новъ свѣтъ и новъ редъ на нѣщата. Всѣкий ще се старее да бжде полезенъ на себе си и обществото и никого не ще уврежда; никой не ще пожелава

чуждото; ето, че ще настъпи миръ, благоденствие и благоволение между хората. Ето „царството Божие“, ето и „неговата правда“.

Щомъ постигнемъ тия две нѣща, другото само по себе си ще дойде — ще се прибави. Християнино, ето смисъла на тия думи! Ето какво ти не трѣбва да забравишъ въ тия усилни години, когато сѣдбата на нацията ти е на кръстопѣтъ и когато толкова много лъжеучители тѣ зоватъ, ту на лѣво ту на дѣсно, за да се основе друго ново нѣкакво царство — не Божие, разбира се.

Бжди внимателенъ! Труди се! Не забравяй отруденитъ, измъченитъ и нещастнитъ въ живота!

Сподѣли скръбта имъ! Помогни имъ. Всичко това, ти лесно ще постигнешъ, ако пазишъ закона, т. е. ако първомъ търсишъ „царството Божие“ и „Неговата правда“, христовата любовъ и съветитъ на църквата.

Бжди ревностенъ строителъ на това царство и ще се увѣришъ, какъ всичко друго отъ което имашъ нужда Богъ ще ги прибави, като намали до минимумъ грижитъ и нуждитъ ти, приравнявайки ги съ ония на птицитъ небесни и полскитъ кринове.

Протоиерей Д. Андреевъ.

Погрѣшимостъта на папата и погрѣшимостъта на фенеръ.

(Отговоръ на „Аспаруховия потомъкъ“ папишаша Патеръ Точило).

Въ брой 851 отъ 11 юний т. г. въ в. „Истина“ — католишкия органъ въ България — папишаша патеръ Линъ Драгановъ повежда съвсемъ несериозно полемика съ насъ, за гдето сме направили една бележка въ в. „Хр. Защита“ по въпроса за главенството и непогрѣшимостъта на Папата. Несериозно и саркастично той превежда нашето име „Протоиерей Димитъръ Андреевъ“ отъ грѣцки и ни именува „Първосвещникъ Храбровъ“. За да добави веднага, че „не е угодно (за васъ българитъ) да нападате католическата църква“. Заплашва... предпазва отъ лоши послѣствия!... съ саркастична тенденция... да се изпари „храбростъта“ ни!

Детински маниери! Името му било първоначално „Начо“... родѣтъ му по дѣди се връщаль и свързваль съ Аспаруха... Чистъ българинъ... който взелъ впоследствие името на единъ римски папа — Линъ. Ето за това и ние можемъ по детински да му отвърнемъ съ комплимента прекръстено „Точило“ (на Аспаруховия езикъ — по славянски Линъ се казва „Точило“ (Мат. глава 21, 33 ст.). Бихме могли да му прекръстимъ името „Лунго — Лунго“ по италиянски или „Линосъ — линдосъ“ по грѣцки, но ние ще го наричаме „Точило“, защото е български, католикъ — славянинъ! Ако бѣше чистъ българинъ, щѣхме да

го наричаме просто Линъ = Жлебъ = Шарапана = каца = резервоаръ и пр.

Но да оставимъ филологията. Да започнемъ малко по-сериозно. Защо ни заплашва патеръ Точило? Отъ 1054 г., поради нашата зла орисия, все ни се заканватъ католицитъ да ни покатоличатъ. Особено напоследъкъ, като се сѣди по маниера на католицитъ у насъ и въ странство става нѣщо по-особенно въ това направление. Нѣщо ни грози!... Патеръ Точило не говори само отъ себе си!... Нагазва и нагажда своята приказка все около „неизгодното ни положение“, около „фенерската схизма“, около „политика“, около „българската кауза“, около заслужена слава и величие на България“ и пр. и пр. надменни слова и заплахи

Но за Бога спри до тука о. Точило! Да спремъ до тука, до втората църковна тржба! Днитъ днешни сж лукави, наистина, но зависятъ отъ хората... Ще дойдатъ и нашитъ дни да заговоримъ по-ясно и поставимъ всѣкого у насъ на мѣстото му. Не ни липсватъ Щросмайеровци, Иларионовци, Паисиевци, Милетиевци. Ще разгърнемъ стари тефтери и истории (прочети сега 159 и 161 стр. отъ историята на грѣцкия историкъ Каролиди — Введение въ историята на XIX в. — за папишашката роля по незаконната и противо-

Варненска и Преславска МИТРОПОЛИЯ

№ 3485

6 Април 1941 год.

ВАРНА

Почитаемий Господинъ Кръстевъ,

Отъ името на благочестивитѣ църковници при Катедралния храмъ на престолния ни градъ, отъ името на Епархийската ни Православна Църква и благочестивото жителство, считаме за приятенъ Архиерейски дългъ да Ви изпратимъ вседушевенъ поздравъ, искрена похвала и сърдечна благодарностъ за всичко онова, което Вие извършихте, като преданъ и безкористенъ служителъ на Светата ни Православна Църква и Отечеството, презъ течение на дълговремената си работа въ една отъ най-високочтимитѣ области изъ духовния животъ на нашия народъ — областта на музикалната дейностъ и творчество.

Вие посветихте еднакво усърдно силитѣ си на Църквата и Родината, — тъй като въ съзнанието на вѣрующия, висококултуренъ християнинъ и патриотъ, Църква и родина, съставляватъ нераздѣлно единство.

Вие цѣли 34 години непрекъснато и безукорно служихте като диригентъ на Варненската Катедрала — нѣщо, което не се е повторило съ друго въ живота на родната ни Църква.

Вие бѣхте църковенъ композиторъ и диригентъ на свѣтски хорове, учителъ на младежта и преподавателъ по музика. Вие сте създателъ на Музикалния Съюзъ въ България и основателъ на музикално училище въ гр. Варна, уредникъ на опреснителни курсове и курсове за подготовка на църковни диригенти. Не веднажъ сте председателствували музикални конгреси въ България, дълги години сте били сътрудникъ на преднитѣ у насъ списания за музика и музикална култура.

Вие написате вдъхновената „Херувимска“ въ соль-мажоръ, Ваша е и „Херувимската“ въ ре-мажоръ, която буди дълбокъ религиозенъ интересъ. Вие възстановихте древнобългарското „О тебе радуются“, която се пѣе изъ цѣла България, напечатахте Литургия, оставихте ни „Милостъ мира“ и пр.

Безбройнитѣ Ви музикални творби и композиции върху народни, битови, военни, спортни, юнашки и др. мотиви, на чело на които стои „О Добруджански край“, представляватъ богато наследство, което Вие създадохте за иднитѣ дни, за да будите най-ценното въ човѣшката душа, за да създавате възторзи и духовни радости, за да затвърдявате любовъ и преданностъ къмъ Църква и Отечество.

Днесъ, когато се раздѣляте отъ насъ, като църковенъ служителъ, за да посветите днитѣ си на свободно творчество, ние Ви пожелаваме дълголѣтие и здраве, по-голѣми постижения и по-висока продуктивностъ въ областта на музиката, — което ще подчертае още по-ярко безспорнитѣ Ви музикални дарования и оцененитѣ Ви заслуги къмъ духовната съкровищница, съ която се гордѣе България.

Заедно съ това писмо, отъ името на св. Митрополия Ви предлагаме скромненъ даръ отъ 10,000 (десетъ хиляди) лева.

Нека Божието благословение бже винаги върху Васъ.

† Варненский и Преславский (п) ЙОСИФЪ

небесна фенерска скизма), за да се обоснове по „сборността на св. Апостолска Католическа Църква“ и по всички противоречиви човѣшки измишльотини (думата е за главенството и непогрѣшимостта на папата — догматъ вашъ отъ 1870 г., който не е санкциониранъ отъ вселенски съборъ — последниятъ вселенски съборъ е станалъ много пре-

ди това — въ 787 година).

Да спремъ, прочее, защото днесъ водата е мѣтна! Можемъ да уловимъ вмѣсто риба, змии и звѣрове водни! Принципната научна полемика е всѣкога полезна. За нея нѣма изключителни времена и личности. Не съ заплахи и закани се води тя.

Въ храма-памятникъ на стария Преславъ на 17 срещу 18 май, 1941 лѣто отъ Рождество Христово, презъ нощта, когато природата почиваше въ сладкъ сънъ, долегъха съ свѣт-кавична бързина духоветѣ на православнитѣ български светци, на героичнитѣ и храбри български царе, боляри и войводи, на смѣлитѣ и мъдри български духовни князе.

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 11).

Православенъ. Пожелайте ми-налия пѣтъ да поговоримъ повече за Светата наша Църква. Интересно е, нѣма ли въ нея повече за Божия домъ, за да бже човѣкъ по-внимателенъ кога отсѣжда, кое бива и кое не бива да се крепи и защитава като душеспасително.

Протестантинъ. Да. Вѣрующитѣ сж длѣжни да си припомнятъ много нѣща нагледно, които Христосъ е извършилъ на земята за тѣхното спасение.

Православенъ. Храмътъ е първото нѣщо, въ което всѣки последователъ Христовъ, трѣбва да намира и знае — знаци — символи — следи отъ Бога Исуса, неговитѣ ученици, учението имъ и пр., като пособия при затвърдяването на чистата християнска доктрина.

Протестантинъ. Това е права мисълъ. Не е безинтересно и спасително да се проследи всичко това, макаръ и исторически, за да се видятъ християнскитѣ патила — робия, свобода, слава и величие.

Православенъ. Точно така. Първитѣ християни сж били гонени и ние ги виждаме събрани на обща молитва въ пещеритѣ, катакомбитѣ, на корабитѣ и пр. Ето защо следъ 313 година, когато тѣ сж получили първото свободно (не скришомъ) да се молятъ на открито (Миланския едиктъ на Константина Велики), ние ги виждаме да си строятъ храмове — отъ хубави по-хубави. Даже има следи на такива храмове още отъ времето на добрия царъ, макаръ езичникъ, Александъръ Северъ (222 — 234 год.). Почватъ да се строятъ храмове въ форма на корабъ, на кръстъ и др. различни форми — често и смѣсени форми. Първо трѣбва дапомнимъ, че тѣ излѣзлитъ надъ земята, надъ скривалищата малки и голѣми, прости и сложни храмове сж се строили все на изтокъ обърнати, щото християнитѣ да сж обърнати въ време на молитва къмъ оная страна, дето е живѣлъ, училъ, страдалъ, умрѣлъ, възкрѣсналъ и се възнесълъ на небето нашия Господъ Исусъ Христосъ. Да сж обърнати къмъ изгрѣвъ слънце, защото Христосъ е свѣтлината и е нареченъ въ св. Писание „Изтокъ“. После самата форма на храма корабната — означава спасение-

то ни всрѣдъ бурното житейско море, отъ което само кораба ни довежда до спасителното пристанище; кръстната форма на храма означава, че кръстътъ е нашето спасение, че ние сме се спасили отъ Разпнатия на кръста, въ чийто име се събираме на молитва, по Негова заповѣдъ: **Азъ съмъ посрѣдъ, гдето сж събрани двама или трима въ Мое име.** Има храмове осмогълни, което означава, че църквата подобно на пжтеводна звезда, свѣти въ този свѣтъ. Кръглата форма изразява вѣчното — безкрайно съществуване на църквата.

Протестантинъ. А какво означаватъ кубета-куполитѣ, които биватъ различно число — 1, 3, 4, 5, 7, 13?

Православенъ. Кубетата сж обикновенно високи и ни напомнятъ на насъ вѣрующитѣ, които сме на земята — небето, къмъ кждето да насочваме всички свои желания и мисли. Ако е съ едно купе, това ще рече, че ние признаваме само Исуса Христа за глава на църквата. Три кубета се поставятъ въ честь на тритѣ лица на Бога. Петъ — Исусъ Христосъ и четиритѣхъ Евангелисти. Седемъ — седемтѣхъ вселенски събори и седемтѣхъ тайнства. Тринадесетъ — Исусъ Христосъ съ 12 Апостоли. На върха на всѣко купе се поставя кръстъ за да се покаже, че храмътъ е посветенъ за славословие на Разпнатия.

Протестантинъ. Колко основателенъ интересъ буди всичко това. А защо храмътъ е раздѣленъ на три части съ стена и иконостасъ?

Православенъ. На три е раздѣленъ храмътъ по заповѣдъ Божия (Битие 35, 7; Исх. 26, 30—31, Исх. 28, 9—10). Нѣкога тѣ не сж били раздѣлени съ дебела стена и високи иконостасъ, а само съ решетки. Частитѣ сж: притворъ (външна частъ — външенъ дворъ), срѣдна частъ и олтаръ. Отвън сж стоели въ миналото готвящитѣ се да приематъ християнство езичници и др. (наречени по църковному оглашенни). Въ срѣдата сж стоели вѣрующитѣ, а олтарътъ малко по-високо отъ срѣдната частъ, което означава небето и престола на който присѣства Самъ Богъ. Тѣзи две нѣкога раздѣлени съ низка решетка, презъ която сж хвърлили злитѣ хулители Хри-

Любомиръ Бобевски.

Тържеството въ Преславъ

(Легенда и действителностъ).

Българскиятъ народъ въ своитѣ вихри устреми къмъ златозарни висини, къмъ националенъ успѣхъ и победа, се е въодушевлявалъ отъ своитѣ въжделения и мечти, които сж му давали тласкъ и сж го носили съ стремглавъ полетъ все по-високо и по-високо.

Въ историческия развой на събитията, въ тѣхния шеметенъ водовъртежъ, българскиятъ народъ се изправяше предъ разочарования, предъ пропасти и прѣчки, които преодоляваше съ крепкия си и несломимъ духъ.

Въ тая благословена и велика земя, която роди и откърми достойни чада като Аспаруха и Крума, Омортага и Бориса, Симеона и Асеня, Самуила и Калояна, често хоризонтитѣ се снизваха, готови да задущатъ всичко родно, творческо и свободно.

Съ мощнитѣ си плещи, съ мускулеститѣ си рѣце, съ жиливия си и стоманенъ духъ българина излизаше победителъ, като разчистваше небето отъ облаци и мъгли, та да блѣсне ярко и надеждно зората на

свободата.

Преславъ бѣ стигналъ върха на своя блѣсъкъ презъ славното и мъдро царуване на Симеонъ Велики.

Кирило-Методиевското дѣло указа голѣмо влияние и тласна напредъ народа и държавата къмъ възходъ.

Преславъ дължи на тѣхното културно-просвѣтно дѣло своето величие.

Охридъ възсия чрезъ неговата сила.

Чрезъ него Симеонъ стана Вѣнценосецъ.

И чрезъ него, само чрезъ него, ние можахме да оцѣлѣемъ до днесъ като народъ и държава.

На двадесетъ и четвърти день отъ най-хубавия и красивъ месецъ на годината — май, ние тържествено чувствуваме свѣтлата паметъ на Светитѣ Братя Кирилъ и Методий. Чествуваме я искрено, душевно и преданно.

Ние славословимъ тия две огнелики имена, тия два вѣчно живи и будни духове, които никога нѣмв да се изтриятъ отъ скрижалитѣ на българската народна душа.

Въ храма-памятникъ на стария Преславъ на 17 срещу 18 май, 1941 лѣто отъ Рождество Христово, презъ нощта, когато природата почиваше въ сладкъ сънъ, долегъха съ свѣт-кавична бързина духоветѣ на православнитѣ български светци, на героичнитѣ и храбри български царе, боляри и войводи, на смѣлитѣ и мъдри български духовни князе.

И отслужиха светцитѣ български велика литургия, която завърши съ благодарственъ молебенъ.

Свети царъ Борисъ следъ отпускъ църква държа едно силно прочувствено слово, пълно съ стихуенъ пламъ и огнена любовъ къмъ Бога и родината ни въ грядущитѣ злато-ведри дни...

Дворцитѣ на Преславъ сж залѣни отъ ярката свѣтлина на стотици свѣтилници.

Нощта е тиха, ясна и лунна. Въ дворцовата трапезна сж насѣдали на тържествена вечеря всички присѣствающа на светата литургия.

По знакъ даденъ отъ Светеца Царъ въ трапезната настѣпи пълна тишина.

Стана той, като съ леко махане на ржка не даде да бже последванъ съ ставане.

Отметна широкитѣ ржави на расото си, склучи рѣце, вдигна молебенъ погледъ къмъ Разпятието,

предъ което горѣше златно кандило.

Съ единъ мистиченъ гласъ, отъ дъното на който долиташе нѣкаква надзвездна симфония, той почна словото си:

— Светци и царе народни, храбри боляри и войводи, и вие духовни князе на българската православна църква, за пръвъ пѣтъ следъ толкозъ години ние сме сбрани да ознаменуваме едно велико историческо събитие, въ което виждамъ прѣста на Божията промисълъ. Нашитѣ синове мрѣха срѣдъ дълги и сурови борби съ достоинство и честъ за народна и вѣрска свобода. Всѣка педя земя отъ милата ни и свидна родина е напоена съ кръвта на борцитѣ ни, които като обручна жертва отиваха да мратъ за нейното величие и слава. По страшно изранената ѝ снага цѣвнаха алени макове, червени божури и тъмнокръвави рози, но тя нито за мигъ не охна. Много отъ чадата ни загинаха на поле бранни съ молитва въ душата си и бунтовна пѣсенъ на уста. Още толкова намѣриха смъртта си въ затворитѣ и на бесилкитѣ. Отчаянието бѣ чуждо за тѣхъ, защото любовта имъ бѣ безгранична и нестижна. Оттекоха столѣтия и години въ усилни напѣни да сжскаме желѣзата на робство и неволя. И саванътъ на времето ги покри, но забравата не ги изтри отъ паметта

п. Дошо.

Войници до гроба!

Речь, произнесена при клетвата на младите войници — 16 юний.

Всички ние — свещеници, ваши началници, граждани, младежи, ученици, ученички — всички ние се събрахме днес тук в рождения ден на Негово Царско Височество Престолонаследника Князь Симеон Търновски, за да направим молитва за неговото здраве и дълголетие. Но ние се събрахме и за вас, чеда на народа, защото този ден е и за вас изключителен, единствен във вашия живот; днес вие ще положите клетва предъ Бога, че ще служите вѣрно на Царя и Родината.

Когато изтечат още много години и бащата на Князь Симеона, кроткият и мѣдъръ нашъ царъ Борисъ, който съ много търпение и много умъ, сѣщо като древния царъ Борисъ I, създаде велико царство българско — като изтечат още много години, казвамъ, той ще остане и тогава ще дойде на българския славенъ престолъ неговиятъ синъ, великиятъ Симеонъ II, голѣмата надежда и упора на нашия народъ. И, все пакъ, и тогава вие ще бъдете войници — войници опълченци.

Но, поради голѣмата отговорностъ предъ Бога, предъ Царя и предъ закона, никой не става войникъ, не е войникъ, макаръ и да носи войнишки дрехи, докато не положи клетва предъ Бога.

Ето, заради това, именно, мой дългъ е въ този часъ, преди да ви закълна, да ви обясня какво е клетвата.

Какво е клетвата? Струва ми се, че на мене като свещеникъ въ случая по-прилича да си послужа съ примѣръ отъ Св. Писание, за да

стави камъни и други, днесъ се отдѣлятъ съ иконостасъ. А това е картината на заслужилитъ свети мъже и жени — живата история на църквата. Поставени сж иконитъ — образитъ на чиститъ богиизбраници. И това е доста поучително, да ги гледаме, да си спомняме, че тѣ сж Богоугодници и наши молитвуватели и ходатаи предъ Бога на небето.

Протестантинъ. Всичко това е ново за мене. Дивенъ е Богъ съ Своитъ нѣща въ Храма. Колко искамъ да зная още и още за останалитъ китила и въ тритъ поддѣления на храма!

(Следва).

узнаете по-добре всички вие какво нѣщо е клетвата и колко страшно нѣщо е клетвопрестѣплението, отъ което хората винаги сж имали голѣмъ страхъ.

Следъ като Господъ Исусъ Христосъ се възнесълъ на небето и десетъ дни следъ това, въ деня на Петдесетница, надъ апостолитъ слѣзълъ Духъ Светий, вѣрващитъ въ Христа бързо се увеличавали. Образува се първата християнска община, първата християнска комуна, въ която, както казва книгата „Деяния апостолски“, нѣмаше нито единъ, който да се нуждае. Всички си помагали единъ на другъ, а нѣкой дори продавали имотитъ си (макаръ никой да не ги задѣлжвалъ за това) и поднасяли стойността отъ продаденото на апостолитъ за общата прехрана на всички въ общината.

„Единъ мъжъ на име Ананий, съ жена си Сапфира, като продаде имотъ (разказва се въ сжщата книга), скри отъ стойността съ знанието на жена си, а една частъ донесе и сложи предъ нозетъ на апостолитъ“.

Но Петъръ каза: „Анание, защо сатаната изпълни сърдцето ти да излъжешъ Духа Светаго и да скриешъ отъ стойността на нивата? Докато бѣше непродана, не бѣше ли твоя, и, когато я продаде, стойността не бѣше ли въ твоята власт? Защо вложи въ сърдцето си това нѣщо? Ти излъга не човѣци, а Бога“.

Като чу тия думи, Ананий падна и издѣхна. А младежитъ станаха, покриха го и, като го изнесоха, погребяха го.

Като изминаха около три часа, влѣзе и жена му, безъ да знае какво се е случило. А Петъръ я попита: „Кажми ми, за толкова ли продадохте нивата?“ Тя отговори: „Да, за толкова!“ Но Петъръ ѝ каза: „Защо сте се наговорили да изкусите Духа Господень? Ето, при вратата сж нозетъ на тия, които погребяха мъжа ти; и тебе ще изнесатъ“.

И тя веднага падна при нозетъ му и издѣхна. Като влѣзоха младежитъ, намѣриха я мъртва, изнесоха я и я погребяха до мъжа ѝ.

Християнски войници.

Ето колко страшно нѣщо е да обещае човѣкъ нѣщо предъ Бога и да не го изпълни.

Вие обещавате днесъ предъ Бо-

га, че ще дадете на своя царъ и на своя народъ не имота си, не паритъ си, а нѣщо много по-голѣмо, по-сѣщо, — всичко, всичко, — сили, трудъ, здраве, а накрай, ако трѣбва, и своя животъ. Знайте, че щомъ положи клетва, войникътъ не разполага вече съ своя животъ. Този животъ принадлежи на Царя и Отецеството.

Но ще минатъ години. Днешното младежко въодушевление ще остане само като споменъ. Ще дойде часъ, когато ще те взематъ отъ нивата ти, отъ работата ти, тебе, човѣкъ вече съ жена, съ деца, съ имотъ, съ грижи. Ще оставишъ ралото, ще нарамишъ пушката. Ще дойде после труденъ часъ, кървавъ часъ. Командиратъ ще каже:

— Трѣбва да мремъ за Родината, за земята, за милитъ родни братя, които населяватъ тази земя и се наричатъ българи!

Да мремъ? Че какъ се мре? Какъ се мре? — би попиталъ нѣкой тогава въ онзи тежъкъ часъ. Би казалъ като Анания: „Обещахъ, наистина, това е вѣрно, но какъ да имъ дамъ цѣлъ имотъ, цѣлъ животъ?“

Да, но ти вече си обещалъ и си обещалъ, войниче, днесъ въ рождения денъ на своя князь Симеона, бжещиятъ ни великъ царъ, и си обещалъ ти предъ Бога.

Ти днесъ дарявашъ своя животъ. Нѣма вече връщане.

Който наруши клетвата си, умира проклетъ отъ Бога и хората. Чухте какво стана съ Анания и Сапфира. Богъ ще прибере и тази душа, но — презряна, отхвърлена. Клетвопрестѣпника застрелватъ още на фронта и го захвърлятъ като куче. За него нѣма мѣсто въ светата гробница на вѣрнитъ синове на Родината.

Защото той е излъгалъ не човѣци, не офицери, не сѣдии, не свещеници, а Самаго Бога. Той е изкусилъ Духа Светаго, който животвори вселената и дава смѣлостъ на храбритъ.

Помни до старини, войниче, обещанието, което давашъ предъ Бога въ тази минута, и се бой и трепери предъ клетвопрестѣплението. Аминъ!

И тази година откривамъ курсове за подготовка на кандидати за Духовнитъ Семнарии въ София и Пловдивъ.

Справка—ЦВѢТАНЪ ГЕОРГИЕВЪ храмъ „св. Николай“—Варна.

Що ще рече здраве.

Здраве ще рече:

— Да ти се яде хлѣбъ. Да ти се пие вода. Да ти се доспива следъ залѣзъ слънце.

— Сутринъ да ти се става рано и като станешъ, да ти се иска да размахашъ ржце, да изпнешъ гърди, да дишашъ дълбоко и да ти се върви пѣргово и надалечъ.

Здраве ще рече:

— Да те радва слънцето. Да обичашъ вѣтъра, да се оставяшъ да те брули и да ти се иска да те отнесе съ себе си.

— Да ти се срѣща човѣкъ. Да искашъ да му се усмихнешъ и да му говоришъ като на свой, като на близъкъ. Да чуешъ и да му кажешъ сладка дума.

— Да ти се пѣе. И дори когато те натъжжи нѣщо, да ти се свирка извжтре.

— Да не помислювашъ никому зло и ако те наскърби или обиди нѣкой, да ти стане жалъ за него и да си готовъ да му простишъ.

Здраве ще рече:

— Всичко да те радва и да ти се иска всички да радвашъ.

Д-ръ Вас. Ив. Неновъ.

Една скжпа реликва.

Благодарение застѣпничеството на германската власт, една отъ най-прочутитъ реликви на парижката катедрала Нотрѣ Дамъ де Пари — дошла на мѣстото си. Думата е за трѣнения вѣнецъ на Спасителя, който, както разказва легендата, е била задигната отъ Балдуинъ II, цариградски императоръ и изпратенъ на 10 августъ 1239 г. на френския кралъ Людовигъ.

Презъ месецъ май 1939 год. тоя скжпъ предметъ е билъ принесенъ въ южна Франция, а сега върнатъ обратно въ Парижъ, съ съдействието на германскитъ военни власти.

Производството на памука въ Египетъ за 1940/41 год. възлизало на 4,999,000 квинтала. Производителитъ били отчаени, че не можели да го изнесатъ и почналь да гние изъ складоветъ. Сжщото ставало въ Бразилия и съ кафето и царевичата, съ които карали вече локомотиви и други машини. Много други хиляди кгр. хвърлѣли въ морето. Отъ кафето правили опитъ да добиятъ изкуствена вѣлна.

и съзнанието ни... Всичко това ви е известно. И ако азъ ви го напомнямъ, правя го съ мисль, да блѣсне по-ярко картината, която ще ви представя... Ще бжда кратъкъ и заключителенъ.

Посегна Свети Царъ Борисъ къмъ чашата си съ вино, взе я и отпи отъ нея, да разкваси устнитъ си.

— Премеждията презъ който Богъ ни преведе, да изпита вѣрата ни и да кали духътъ ни, оттекоха като вълнитъ на придошла отъ порой мжтна рѣка. Надъ хлѣбородната ни земя се изясни небето, което бѣ покрито съ градоносни облаци, съ гръмъ и мълнии. И осѣни ни щастие то съ благодатнитъ си крила, като изцѣди отъ очитъ ни радостни слъзи, а душата ни прелѣ отъ трепети и вълнения, чиито неизтощимъ източникъ се тулѣше въ избуялия възторгъ. Богъ води изъ дивата и страшна Аравийска пустиня избрания си израилски народъ цѣли четиридесетъ години за наказание и опомняне, до като го доведе до обетованата земя. Петнадесетъ пѣти по толкова години Богъ води нашия алочестъ народъ презъ пустинята на страданията, въ огъня на които изгорѣ всичко тлѣнно, суетно и грѣшно, и го доведе като новороденъ младенецъ предъ дверитъ на изгрѣващето слънце на свободата. Превали кобната черна нощъ на роб-

ството въ родния ни край и ведъръ майски денъ го здрависа. Богъ чу воплитъ на народа ни, вслуша се въ молитвитъ му, не отмина нашето застѣпничество и дари вѣковѣчна свобода на цѣлокупната ни родина. Утре отъ моя храмъ-памятникъ ще се разнесе за пръвъ пѣтъ следъ хиляда лѣта свещения огънь изъ всички крайща на велика България. Да благословимъ тоя исторически денъ, а утре съ незримото си присъствие да го утвърдимъ...

Всички сътрапезници станаха и въ тържественъ хоръ запѣха: „Многая лѣта! Многая лѣта!“

Много народъ отъ Преславската околностъ се е стекалъ въ храмъ-памятника на стария Преславъ на Великата вечерня и благодарствения молебень извършени отъ Варненско-Преславския Кириархъ Иосифъ.

Вниманието презъ тая знаменита служба е приковано върху пратеницитъ отъ престолния градъ, дошли да взематъ свещения огънь и го отнесатъ въ София, а отъ тамъ да го разнесатъ изъ цѣла България.

Високопреосвещениятъ Митрополитъ Иосифъ — начетенъ, смѣлъ и сладкодумъ Архипастиръ, преди да предаде на факлоносцитъ и хранителитъ на елей съ свещения огънь, застана на амвона и озаренъ отъ радостъ, произнесе подобающе за

тържеството слово:

— „Отъ националната мистика и величието на древния Преславъ, и отъ красотата и олтарната тишина на Патлейна е съчетанъ елей, който дава свещения и неугасимъ огънь на българския духъ.“

Свещенъ е огънятъ на Преславъ, защото светецъ е царътъ и святи и велики сж мъжетъ, които го запалиха въ душата на българския народъ.

Духоветъ на Свети Царъ Бориса и подвижницитъ му, духоветъ на Симеона Велики и славнитъ му боляри, бдятъ върху светото кандило, пазятъ и поддържатъ свещения огънь на древния Преславъ.

Отъ този елей преди едно хилядолѣтие Свети Царъ Борисъ изпрати за вѣковното българско кандило въ Охрида синъ.

И това кандило, запалено отъ Святаго Климента Охридскаго до днешенъ гори и свѣти, топли и осветява души и сърдцата на нашитъ братя отъ цѣла Македония.

Свѣтлината и топлотата на това кандило упазиха църковно-националния животъ на тамошнитъ ни братя цѣлъ и неповреденъ.

Дивенъ и великъ е Господъ и неизповѣдими сж Неговитъ пѣтища!

Нему—Господу Богу—било угодно, следъ едно цѣло хилядолѣтие народътъ ни да имѣ Царъ, който,

като носи името на Свети Царъ Бориса и като върви по пѣтя на неговия духъ, да стигне славно съ скиптъра си до Охрида синъ.

Богъ било угодно следъ едно хилядолѣтие той да допълни съ сжщия елей на древния Преславъ сжщото вѣковно българско кандило — Охрида синъ.

Дано свѣтлината и топлотата на изпращания за Охридъ елей, осветенъ отъ архиерейтъ на сжщата родна църква, на която бѣ великъ архиерей Свети Климентъ Охридски, да гори и свѣти, да топли и осветява хилядолѣтно души и сърдцата на тамошнитъ ни братя, да могатъ и тѣ, въ свобода и съ радостъ, да творятъ величието и красотата на общата татковина — България свята.

Сияеха духоветъ на българскитъ светци, царе, патриарси, боляри и войводи, които витаеха надъ събралото се мнозинство.

Народътъ ликуваше и летѣше съ мисльта си отъ Охридъ до Егея и отъ Дунавъ до Черно море и нататкъ...

Високопреосвещениятъ Варненско-Преславски митрополитъ Иосифъ предаде свещения огънь на пратеницитъ отъ София срѣдъ тържественъ хоръ възгласъ: „Многая лѣта“ и при гръмкото биене на църковнитъ камбани.

